

78 79
פרוטרקורל מס.
מיסיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ה', ב' באדר תשל"ה (13.2.75) בסעה 12.00
כתל-אניב

חברי הועדה:

א. גרוסמן - יו"ר
י. בארי
א. גז
ל. דיציאן
פ. דרובלס
א. ורדיגר
ה. זיידל
מ. חריט
ח. שמעוני

מוזמנים:

א. וולף - משרד העבודה
ד"ר לינדר - משרד הבריאות
ת. פנסחוביץ - משרד המספטים
מר לינדר - הביטוח הלאומי
מר ברק - משרד העבודה
ד"ר מלמד - הביטוח הלאומי
ש. הבר - משרד הבריאות

ר. זלדין - מזכירת הועדה

רשמה: ש. קוטלר

חוק ביטוח בריאות תשל"ג-1973.

סדר היום:

ה'ו'ר ח. גרוסמן:

אני פותחת את הישיבה.
אנחנו מתחילים לדון בחוק עצמו.

מ. דרובלס:

הסם "חוק ביטוח בריאות" יכול להשעות את הציבור. מי שטעיין בחוק רואה שלמעשה הוא חוק קופות החולים. על מנת לא להשעות את הציבור, אני מציע לסגור את הסם ולקרוא לו "חוק קופות החולים".

ה'ו'ר ח. גרוסמן:

השאלה היא אם לדון בשם החוק מיד, או להסאיר זאת לאחר שנחליט על החוק עצמו.

מ. דרובלס:

רצוי שנדע אם לאחר כל דיון בסעיף תהיה הצבעה.

ה'ו'ר ח. גרוסמן:

אני חושבת שכן, אלא אם מישהו יבקש התייעצות בקטר לסעיף מסויים. לא הייתי מציעה להחליט על הסם לפני שיודעים על התכן. אני מציעה שכאשר נסיים את העבודה, אתה תחליט אם אתה מערער על הסם או לא. האופציה הזאת תמיד שמורה לך. אני אומרת במפורש שאת הסם לא סיכמנו. אם תרצה לערער על הסם, זכותך נשמרת. בסופו של דבר הסם צריך להיות ביטוי לתכן החוק, בו עדיין לא דנו.

מ. דרובלס:

אני מוכן לקבל את הצעתך.

ה'ו'ר ח. גרוסמן:

בכל שלב נשמרת לך האופציה להגיש הצעה לסדר ולומר שזה הסלב בו אתה מבקש לדון בשם.

ל. דיציאן:

בפנינו חוק בעל מתכונת מסויים שכליו היו, יש ויהיו עוררים לא מעטים. הערעורים יכולים להתבטא הן בכל סעיף וסעיף, כל תג ותג של החוק, והם יכולים להתבטא גם על ידי כך שפחות או יותר יש גישה פוליטית וגישה לעצם החוק. יש גישה שנוענת שאחרי עשרים ושש שנות קיום המדינה הגיע הזמן שנצביר את אחד השירותים החיוניים לציבור מסירות פרטי לשירות כללי ממלכתי, באותה מתכונת כמו לשכות העבודה, חשבון וכן הלאה.

יש גישה המתבטאת בכך, שלמעשה בחוק הזה ניסו לפתור שתי בעיות עיקריות. האחת, הציבור בכללותו תהיה עליו החובה להיות מבוטח, והבעיה השניה שהיא לא פחות חשובה, שהחוק מבטיח להוציא מגבלות מהמבוטחים, דהיינו מכלל האוכלוסיה, במידה שהם מבוטחים בתוך מסגרת החוק. ההצעה שלפנינו מציעה לתת את השירות באמצעות קופות החולים, ואולי מותר להגיד, בעיקר באמצעות קופות חולים אחת, והשירותים הנוספים הנלווים בחלקם על ידי המדינה, דהיינו מסרד הבריאות.

יש אפשרויות אחרות. יש אפשרויות של קביעת שירותים על ידי קופת חולים לפי איזורים, כפי שמוצע כאן; יש אפשרויות שהשירות ניתן על ידי מסרד הבריאות וקופות החולים הן למעשה קבלני מטנה של מסרד הבריאות לביצוע החוק. זה לא כך לפי החוק.

יש כאן דברים עקרוניים. בכל הקומפלכס הזה נכנס הדיון על סעיף 39-40, על נושא הגביה של ביטוח בריאות, על הרכב המועצה וכל הדברים הקשורים בזה. יש שתי שאלות עקרוניות, ואולי אם לא היום, באחת היסיבות הקרובות רצוי לקיים דיון עקרוני נוסף, עם אותו חלק פוליטי, שהוא אפילו בניגוד לדעתם של חלק מהדוברים לגבי הצעת החוק כפי שנוסחא, ולדעת האם הוא מוכן ללכת לקראת איזה דבר...

ה'ו'ר ח. גרוסמן:

למי אתה מתכוון?

ל. דיציאן:

להסתדרות, למפלגות, המערך, חלק של מפלגות הקואליציה. יש הבדל גדול איך מתחילים בדיון, לקראת מה אנחנו חותרים. אם נגיע לקונסנסוס מסויים

ל. דיציאן:

לגבי היעד הסופי - הדיון יהיה אחות לגמרי מאשר אם מתחילים לדון בסעיף זה או אחר, דיון שיכול להראות כאילו מישהו רוצה לעכב את הדיון בחוק על ידי דיבורים בלי גבול וביסוחים בלי גבול.

המטרה היא לנסות ולגשר על פני הפער הקיים על ידי קונסנסוס מסויים. ואז יש תקווה שהדיון יהיה הרבה יותר קצר, מלווה הרבה פחות התנגשויות מילוליות והרבה יותר עניני. אני מציע שכאחת הישיבות הקרובות נשחרר את כל הנציגים המכוונים של הממשלה ונדון בעניין.

היור' ח. גרוסמן:
אתה רומז שלו היית יודע או לו בתוך החוק הזה היה איזשהו מקום בו יש הצהרת כוונות שהחוק הזה הוא שלב לביטוח בריאות מפלכתי, הויכוח היה יותר פשוט.

ל. דיציאן: ..

היור' ח. גרוסמן:
זו נקודה מאד מהותית, ויכול להיות שיש חילוקי דעות בנושא זה גם בין אלה שאחראים להגשת החוק. אני מציעה שבעבור את הגשר כאשר נגיע אליו. נגיע איפה שהוא לנקודה שנצטרך להתייחס לכך. או שאתה תבוא ותאמר: במקום זה אני רואה את הצורך להכניס את הצהרת הכוונות - אם אתה פתוח להכניס זאת לתוך החוק, או שאתה מסתפק בהצהרת כוונות בדיון על ידי רישום בפרוטוקול.

ל. דיציאן:
אם יגיעו לקונסנסוס, יכול להיות שפרוטוקול והצהרה. זה יכול להתבטא גם על ידי פריאמבל בחוק. זה יכול להיות על ידי הודעה, שחוק בריאות כאמצעות קופות החולים הוא לתקופת מעבר לביטוח בריאות מפלכתי, לדוגמה.

היור' ח. גרוסמן:
שמורה לך האופציה לעורר את הבעיה בשלב של הדיונים, כאשר תחשוב שהגיע הזמן לכך.

א. ורדיגר:
כאשר שר הבריאות הכיח את הצעת החוק לקריאה ראשונה הוא עצמו אמר את מה שחבר-הכנסת דיציאן רוצה. השר אמר שזה רק שלב ראשון. זו היתה ההקדמה של הממשלה כאשר הכיח את החוק לכנסת. לכן אני מציע שבסלב זה נסתפק בהצהרת הממשלה, ונעבוד לפי הסעיפים. לאחר מכן, כאשר נעבור את החוק ויהיה סיכום שלם ומוסכם בינינו - אם יהיה - נכנס אולי לענינים יותר מהותיים ונראה אם נוכל להתגבר עליהם.

היור' ח. גרוסמן:
אני רוצה שבינינו לא תהיה אחיזת עינים. אם חבר הכנסת דיציאן רוצה שיבוא לכאן שר הבריאות ויבהיר טוב את מגמותיו, ונוסף לכך גם נציגים של ההסתדרות, אני לא אתנגד לכך. יכול להיות שהמצב יסאר תיקו. יכול להיות שאז יבוא חבר-הכנסת דיציאן ויאמר שאם אין לו בשחון מה יהיה להבא, הוא אינו מסכים והוא רוצה להוסיף שיסקה כזאת או אחרת ויציע אותה. אני מציעה שבאחת הישיבות הקרובות, בדיון על חוק ביטוח בריאות, נבוא בדברים עם שני הגורמים העיקריים, מצד אחד משרד הבריאות, מצד שני קופת חולים או ההסתדרות. נבקש מהם הבהרות, לפי בקשת חבר-הכנסת דיציאן.

ה. זיידל:
בחוק זה יש צורך להכניס כל כך הרבה תיקונים ולא פעם נעלה על פוקס. קודם כל נסיים בינינו את הנושא הכלול בחוק. יש דברים רבים השנויים במחלוקת. אני מבקש שנתחיל לדון. בסלב סופי נצטרך לזמן את הצדדים בוויכוח לא רק למען הצהרת כוונות.

היור' ח. גרוסמן:
זכותו של חבר כנסת לומר שהוא רוצה לדעת לפני שהוא מדבר על החוק, מה הכוונה.

י. בארי:

בלי להכנס לגוף העניין, אני רוצה להעיר שגם אם תהיה הצהרת סוונות חוזרת מפי השר עצמו, וגם אם היא תיכלל בפריאמבל, אפילו היא תיכלל בסעיף מפורט במיספור של החוק גופו, גם אז הצהרת הכוונות הזאת תהיה דקלרציה ולא סעיף אופרטיבי. לא יהיה מנוס מדבר אחד, שכל התיקונים וחילוקי הדעות והמוקשים ייגזרו במהותם מגישות בסיסיות שונות, אם תהיה שונות, לגבי החוק עצמו. לכן נדמה לי שנצטרך לקיים ישיבה גם בלי השר, עם או בלי נציגי הממשל, כדי להחליט בינינו אם ניתן להגיע לגישה בסיסית שווה. יהיו חילוקי דעות גם אם הגישה תהיה זהה בין חלקי הועדה. הצהרת הכוונות לא תפתור את הבעיה. היא נשארת בגדר הצהרה. מה שיקבע, אלה הסעיפים האופרטיביים.

ס. גז:

אני מסכימה לכך שזכותו של חבר-כנסת, אם הוא רוצה בכך, לשמוע את השר. חבלי הלידה שליוו את החוק הזה לא היו מן הפשוטים. גם אם היו מחוקקים חוק ביטוח בריאות מטלכתי, כפי שאני הגשתי בשעתו, הוא לא היה שיא השלימות. צריך לחפש את מה שרוצים לראות במציאות. את זה צריך להבטיח בחוק. ננסה להביא לכך שהחוק יסקף פחות או יותר את השאיפות של כל אחד מאתנו. לכן יש קודם כל לדון על מה שיש בו. ננסה לשפר, להוסיף ולתקן. לאחר מכן זכותו של כל חבר כנסת להצביע בעד או נגד.

הי"ר ח. גרוסמן:

אני רוצה לחזור לעניין הסם. צריך לבדוק בתקנון האם לאחר קריאה ראשונה אפשר להכניס תיקון בסם.

י. בארי:

בתקנון כתוב "הועדה רשאית להציע תיקונים ככל שנראה לה, ובלבד שתיקונים אלה לא יחרגו מגדר הנושא של הצעת החוק".

ב. מנחסוביץ:

זה לא בניגון לתקנון. כבר סינינו שמות חוקים.

הי"ר ח. גרוסמן:

נסאיר זאת בינתיים. אנחנו מתחילים בסעיף 1 - המבוטחים.

ל. דיציאן:

חסרים לי כמה אלמנטים. חסרה לי הגדרה של תושב. אולי היא קיימת

בחוק מירסם תושבים.

סר וולף:

אין הגדרה ל"תושב".

ל. דיציאן:

אם לא החלטנו עדיין על הסם, אני לא כל כך בטוח שאנחנו יכולים כבר לומר "מבוטח ביטוח בריאות". מה זה "ביטוח בריאות"?

הביטוח מתחיל עם לידתו או עם היותו תושב ישראל וקיים כל עוד הוא תושב ישראל. חסר לי "כל עוד הוא בחיים". מלידתו עד מותו.

א. וולף:

בחוקים שהזכרו אין הגדרת תושב. ישנה הגדרה לצרכי מס הכנסה, אבל זה לא עונה לשאלה. אנחנו מדברים על שני סוגי תושבים, תושב קבע ותושב ארעי, והכוונה ששני הסוגים נכללים בחוק. ברור מי הוא תושב קבע. תושב ארעי נקבע לפי הגדרת משרד הפנים. תקנותיו, אלה תושבים שנמצאים בישראל על סמך אשרות ארעי, עולים, תלמידים, אנשי כמורה ובני משפחה של כל אחד מהסוגים האלה. זה בא להוציא אנשים הנמצאים בישראל על סמך אשרות ביקור או מעבר.

ל. דיציאן:

אני מציע שבגדיר בחוק מי הוא תושב.

א. וולף:

אני מוכן שבגדיר. אני מסביר את הכוונה, שתושב הוא תושב קבע או

תושב שנמצא בארץ על סמך אשרת ארעי.

תושב ישראל יכול לחדול להיות תושב
ישראל, כתוצאה מאחת מסתי סיבות: ראשית, שהוא נפטר; שנית, כשהוא עוזב
את הארץ. אין צורך להגדיר זאת יותר.

ל. דיציאן: אדם שיוצא להשתלמות לחצי שנה?

א. וולף: הוא נותר תושב ישראל, אבל בסעיף 13
נאמר שהטיפול הרפואי ניתן רק בתחומי
ישראל. הוא נשאר מבוטח. הוא לא מקבל טיפול בחוץ לארץ.

ל. דיציאן: בסעיף 13 כתוב דבר אחר לגמרי. הוא
דן בטקרה שתושב ישראל צריך לקבל
טיפול רפואי מחוץ לישראל כי לא יכולים לתת לו אותו בישראל.

א. וולף: כתוב "ייצגנו למבוטח סירותי קופת-
חולים... בישראל בלבד". אחר כך יש
חריגה "זולת אם אין בישראל". גם אם מישהו נסע לחצי שנה לחוץ לארץ,
הוא עדיין תושב ישראל. אבל כאשר הוא בחוץ לארץ, הוא לא זכאי לסירותים
לפי החוק הזה.

י. בארי: המושג של "תושב" הוא מאד סבוך ונוגע
לשטחים רבים של המספט, בעניני צוואות
ויירוטות ודברים אחרים. ספק רב אם רצוי להגדיר זאת הגדרה פמצה בחוק
הזה. אני הייתי מציע אולי לציין "תושב קבע ותושב ארעי", בין שהוא קבע
בין שהוא ארעי. בדרך כלל טסאירים לבית המספט לקבוע אם אותו אדם הוא
תושב או לא. מי שיוצא לשנים לחוץ לארץ, מסכיר פה את דירתו, ולא פעם
נכנס בית המספט לקבוע אם מכוח הנסיבות היתה לו כוונה לחזור ארצה או
לא. אני מציע לאסוף את ההוראות השונות בחוקים השונים בהם מופיע המושג
"תושב", ונראה אם יש מקום לדלות משהו מסם.

ט. גז: בזמן שליחות בחוץ לארץ הייתי זקוקה
לטיפול רפואי. מספחתי שילמה עבורו
סם, וצני לא קבלתי שום דבר חזרה. לעומת זאת מספחתי שבאה מחוץ לארץ
לביקור כאן ונזקקה לטיפול רפואי, מקבלת לחזרתה 80% מהוצאות הטיפול.
מדוע לא קיימת כאן הדדיות?

היור' ח. גרוסמן: לדעתי את סעיף 13 צריך יהיה לחלק
לשניים. האחד ידון בטקרה של אדם
שיוצא לקבל טיפול בחוץ לארץ, והשני ידון בטקרה של אדם שיצא לחוץ
לארץ ושם חלה.

ט. דרובלס: אשר לתושב ישראל שיוצא לחוץ לארץ,
אני לא חושב שזה שייך לסעיף 13. אלה
סירותים אחרים לגמרי. הסליחים מבוטחים. מי שיוצא לטיפול או לכל
מטרה אחרת, אינו מבוטח. היום לא נאמר על כך דבר.

היור' ח. גרוסמן: הסאלה פי מכסה הוצאות טיפול של אדם
שיצא לחוץ לארץ, לא במקרים שהטיפול
אינו ניתן בארץ וקופת חולים שולחת אותו לחוץ-לארץ. יש תושבי ישראל
שסוהים מחוץ לארץ תקופות ארוכות.

א. ורדיגר: ומסלמים פה דמי בישוח?

היור' ח. גרוסמן: אם הם לא מסלמים, לא חייבים להם כלום.
לפא חוק זה, כל אחד יקבל את הטיפול,
אם שילם ואם לא שילם.

ט. הבר: בארץ.

היור' ח. גרוסמן: אם הוא בחוץ לארץ ושילם דמי בישוח,
דינו כדין תושב ישראל שמקבל את הטיפול
בארץ. אם לא שילם - זה דבר אחר.

א. וולף:

לפי החוק לא. לפי החוק הוא חייב
לטלם דמי ביטוח, וזה שאינו מטלם,

לא פונעים ממנו את הטיפול.

היור' ח. גרוסמן:

זה פותח-פתח לדברים שלא נוכל לעמוד
בהם. יש תושבי ישראל שסוהים עשר

שנים בארצות-הברית.

ל. דיציאן:

כל עובדי הסוכנות סוהים בחוץ לארץ
נמצאים במסגרת מסוימת ופמטיכים

לטלם כאן את כל התשלומים.

ה. זיידל:

יש 200 אלף יורדים בחוץ לארץ שרובם
מחזיקים בדרכונים ישראלים.

ל. דיציאן:

דרכון אינו תושבות. אם כך, למה לכתוב
"תושבי"?

מר לינדר:

בזמן האחרון נתקלנו בבעיה דומה
בקשר למס מקביל. בנק דיסקונט, המועצה
לסיווק פרי הדר ואחרים מחזיקים אנשים במסך שנים רבות בחוץ-לארץ. לפי
חוק הביטוח הלאומי, אם החוזה בקשר בארץ, העובד נחשב לעובד ישראלי
של חברה ישראלית וחייב בתשלום דמי ביטוח, ולכך השלכות על ביטוח נפגעי
עבודה. בקשר למס מקביל התעוררה בעיה. בדרך כלל המועצות האלה חייבות
להיות רשומות גם בארצות בהן הן עובדות, כי אחרת אין להן זכות לעסוק
בעסקים שם. האיש חדל פורמלית להיות עובד של חברה ישראלית. גוסף לכך
יש עובדים מקומיים באותן חברות. יש ישראלים שמתגוררים בארצות הברית,
למשל, ומתקבלים לעבודה במקום. אז יש שאלה אם הם עובדים מקומיים או
ישראלים. לענין נפגעות בעבודה, האיש ממשיך להיות מבוטח. יש צורך שהמעביד
יפנה למוסד לביטוח לאומי ויקבל היתר לביטוח. בקשר לביטוח בריאות
הענין יותר מורכב. לפי הפירוש שלנו האנשים חייבים בתשלום מס מקביל.
לפי חוק זה אין חובה לתת סירותים. קופות החולים הגיעו להסכם עם המעבידים
שבמידה שאנשים מתגוררים בחוץ לארץ או מקבלים סירותים בחוץ לארץ,
ימאים למשל, יש הסדרים אינדיבידואליים היום בין הקופות ובין אותם
מעבידים על החזר אחוז מסויים מההוצאות של הסירות.

הענין פחות ברור לגבי עובד עצמאי.
כאן בעית הפיקוח קשה יותר. עם זאת נראה כי לגבי ביטוחו של איש, הוא
חייב להסאר מבוטח כל התקופה. אחר כך צריך לדון בקשר לסירותים. אבל זה
לא קשור לתשלום דמי ביטוח במסך תקופה מסוימת.

א. וולף:

יש נוהגים שונים בארצות שונות.
בצרפת מכסים את הביטוח. שוודיה -
במידה שיש לה הסכם הדדי עם המדינה בה חלה השוודי-המבוטח. ואז היא
מחזירה 75%. אם אין לה הסכם, היא מטלמת רק איספוז. בנורווגיה - שום
דבר.

צריך לקחת בחשבון את הסעיף ה תקציבי
של ענין כזה, מה זה אומר בפזורה ישראלית כזאת, מה זה אומר אם ננהיג
ביטוח בריאות בכל מקום בו נמצא תושב ישראלי. לגבי אלה יש אפשרות
לפי החוק לביטוח רשות נוסף לביטוח החובה שקיים. אם מישהו יוצא לשלושה
חדשים, הוא יכול לאותה קופת חולים בה הוא מבוטח, לבטח את עצמו ביטוח
רשות לגבי כל מה שעלול לקרות לו. שר הבריאות יכול לחייב את קופת
החולים להנהיג ביטוח רשות כזה. אני מדבר על סעיף 7(2), שם מדובר על
כך ששרי הבריאות והעבודה רשאלים בהתיעצות עם שר האוצר והמועצה, לספק
למבוטחים סירותים רפואיים...". ניתן לחייב את קופות החולים לתת
ביטוח כזה, בתשלום מיוחד כמובן. כוונת המחוקק בחוק זה היא למתן ביטוח
בישראל, להוציא חריגים לפי סעיף 13.

א. ורדיגר:

אולי נפתור זאת על ידי כך שייאמר,
שר הבריאות רשאי לקבוע תקנות מיוחדות
לסוג תושבי ישראל שנמצאים בחוץ לארץ.

ט. גז:
אולי ניתן לכתוב, שזה מקיף כל איש
שנמצא בחוץ לארץ על פי חוזה שנקטר
בארץ, בתפקיד או בלימוד. אולי ניתן
להביטוח ילווה כל תושב סירד מהארץ.

ה. זיידל:
אני מציע להוסיף "וקיים כל עוד
הוא תושב ישראל וגר בישראל".
אחרת אין לזה סוף. מי שנוסע לשלוש שנים לחוץ לארץ, אינו חדל להיות
תושב ישראל. אבל יש כאלה שיושבים כל השנים בחוץ לארץ, ומידי פעם באים
כדי לחדש את האזרחות.

ל. דיציאן:
יהיה צורך להגדיר מי הוא תושב.
מה זאת אומרת גר בישראל? אדם
גר בישראל ונוסע לשבועיים. גם אם אדם מצליח להגיע לארץ לצורך ניתוח
דחוף, יש לו הוצאות גבוהות הכרוכות בכך, וזה מגיע לאלפי-אלפי לירות.
מה קורה אז?

מר ברק:
צריך להפריד בין שני דברים.
סעיף אחד שקובע מי יהיה המבוטחים
והשאלה באיזו מידה אדם זכאי לשירות בריאות בחוץ לארץ. יכול להיות מצב
שאדם מבוטח ולא זכאי לשירותים בחוץ לארץ. מטרת החוק בסעיף 13 ברורה
ביותר, שבזמן שמבוטח נמצא בחוץ לארץ, הוא לא מקבל שירותים, אלא אם אין
אפשרות לתת אותם בישראל. על כך כמובן יכול להיות ויכוח והועדה חפשיה.
אני מתאר לעצמי סקופת חולים שתנגד מאד לענין זה. השירות כל כך יקר,
ואין אפשרות לפקח בחוץ לארץ על מתן השירות.

אם כך, בסביל מה צריך את הסעיף הזה
סאמר, שכל תושב מבוטח ביטוח בריאות לפי חוק זה? אפשר להגיד שאם הוא
בחוץ לארץ - הוא לא יהיה מבוטח. אבל חייבת להיות רציפות בביטוח. איך
אפשר לדעת אם אני נמצא שבועיים או חדש בחוץ לארץ? לא ניתן לשים לכך
גבול. לכן גם בביטוח הלאומי אין גבול כזה. בביטוח לאומי, כל הביטוחים
שקשורים עם תושבות, אין להם הגדרה כמה זמן אדם שוהה בחוץ לארץ. זו
שאלה מספשית ועובדתית מאד מאד מסובכת.

יכולים להיות שני סוגי אנשים שנמצאים
בחוץ לארץ אותו פרק זמן, אחד מהם נחשב לתושב ישראל והשני לא. פרק הזמן
אינו הקובע אלא הרבה מרכיבים אחרים. לכן, בחוקים סוציאליים איננו
מגדירים זאת. יש כללי מספח די בדוקים בנושא זה ויש דעה אוניברסלית
מה זה תושב. תושב הוא אדם, שלמרות שהוא בחוץ לארץ, הוא סמר על הקשרים
עם מדינת ישראל, על קשרים חזקים. יכולים להיות מקרי גבול. לדעתי
אי-אפשר למנוע זאת. כל הגדרה תהיה שרירותית. כחוב-הקשרים זה ברור.
ספודנט שיצא לשנה או שנתיים, הוא גר פה. הוא מבוטח והוא צריך לשלם
דמי ביטוח. הוא לא מקבל שירותים בחוץ לארץ. קופת חולים לא רוצה
לתת שירותים בחוץ-לארץ. יכול להיות ויכוח בועדה כמה דמי ביטוח הוא
צריך לשלם, אם הוא זכאי להנחה. העקרון הוא, שלצורך ביטוח בריאות
הוא מבוטח ביטוח בריאות. אם הוא בא לביקור בארץ וחלה, הוא מקבל
שירותים. הותק שלו בביטוח נסמר. זו הקונספציה של החוק. אבל אינני
יודע אם יש להתווכח על כך במסגרת סעיף 1. סעיף זה קובע הגדרה
אוניברסלית. אפשר להתווכח על כך בסעיף 13.

לדעתי מיותר להוסיף "מלידתו עד
יום מותו".

ב. פנחסוביץ:
זו שאלה של מדיניות שאפשר לבטא
אותה בטלים. שרי הבריאות והעבודה
יקבעו וודאי את עמדותיהם אם הם רוצים שתושבי ישראל הנמצאים בחוץ לארץ
יהיו מבוטחים, איזה מהם יהיו מבוטחים ובאיזה תנאים. אבל גם אם זה
ייקבע, זה צריך לבוא לביטוח במקום אחר. זו הגדרה כללית שמעניקה
לתושב ישראל את זכות הביטוח.

י. בארי:
מבחינה מסויימת אנחנו מערעבים
מין בסאינו מינו. תמיד חוזרים
לנקודה אם יש או אין צורך להגדיר תושב. בסלב זה אינני גורס שיש
בכך צורך. בסלב זה נראה לי שאם נוסיף את הטלים "תושב קבע ותושב
ארעי", מיצינו את הדורס מיצוי.

י. בארי:

סעיף 13 דן בהגשת סירות. הוא אומר שלא ינתנו למבוטחים סירותים בחוץ לארץ אלא בישראל בלבד. פי סנטצא בחוץ-לארץ ממשיך להיות מבוטח. ברור שהכוונה "זולת אם אין בישראל אפשרות לתת את הסירות הנידון", הכוונה לסירות. מישהו יכול לשעון שאין אפשרות לתת זאת בישראל כי החולה אינו בישראל. אבל זו הערה במאמר מוסגר.

ל. דיציאן: אני מוכרח לחלוק על כל חברי המלומדים סטומכים על יודיקטורה הצטברה בענין תדשב. אני דוגל בכך שחוק צריך להיות ברור, וצריך להיות ברור לכל הדיוט שקורא אותו. אדם שטוט שאינו מתמצא במשפטים, צריך לדעת מתי הוא תושב, מתי אינו תושב. אם היועצים המספטיים לא יביאו הגדרה לסעיף זה או שהועדה תחליט נגד דעתי, ארשה לעצמי להסתייג בנקודה זו ואציע תיקון לסעיף זה אשר יתן את ההגדרה.

טר. ברק: אני מציע שזה ייבדק במסרד המספטיים. לפי מיטב ידיעתי הביטוי "תושב ארע" אינו מתאים. תושב ארעי זו צורת כניסה מסוימת לישראל. אני חושב שהניסוח צריך לעבור שיקול נוסף, אם כי אינני מתנגד לכוונה.

הי'ר. ח. גרוסמן: יש אפשרות שנשאיר את המושג "תושב ישראל" כפי שהוא בהתאם למקובל בחוקים אחרים ובהתאם לפסיקה של בית המספט, ובאמר שהביטוח מתחיל עם לידתו של התושב כפי שכתוב. לא נכנס לענין השיפול בסעיף זה. נניח שמי שסוהה בחוץ לארץ הרבה זמן, באופן תאורטי הוא מבוטח. זה אינו אומר שהוא מקבל את השיפול כשהוא סוהה שם. אם הוא מבוטח על ידי חברות ישראליות, זה דבר אחר. זה לפי חוזה. אנחנו נוסיף את ההצעה של חבר הכנסת ורדיגר בקשר לקביעת תקנות על ידי שר הבריאות בנוגע לתושב ישראל הסוהה בחוץ-לארץ.

ל. דיציאן: אני חולק על כך ושופר לעצמי את הזכות להסתייג.

הי'ר. ח. גרוסמן: ברור לי שאיננו יכולים להכניס לחוק מתן סירותים לכל תושב ישראלי הסוהה בחוץ לארץ. גם לא מגיע להם. יחד עם זאת יכולים להיות מקרים מסויימים שנעשה עוול בענין זה. אי-אפשר לקבוע בחוק במדוייק למי כן ולמי לא. אל נבוא בהזדמנות זו, לצורך קביעת מתן שיפול רפואי לפי סוהה בחוץ לארץ, ונגדיר מה זה תושב. על ידי כך אנחנו מערערים את כל המערכת של חוקים אחרים. לצורך חוק זה תושב ישראל הוא מי ששילם את המס המקביל.

ל. דיציאן: אדם שסוהה 15 שנה בחוץ-לארץ ובא הנה לביקור, לא שילם מס הכנסה, לא שילם ביטוח לאומי, הוא חולה וצריך שיפול רפואי שעולה אלפי-אלפי לירות, הוא צריך לקבל זאת חינם אין כסף?

י. בארי: הוא אינו תושב.

הי'ר. ח. גרוסמן: אני מעמידה להצבעה את השאלה, האם הועדה סבורה שלצורך חוק זה יש להגדיר את המושג "תושב".

ה צ ב ע ה

בעד הגדרה 2 -
נגד 4 -

החלט לא להגדיר בחוק את המושג "תושב".

ל. דיציאן: אני שופר לעצמי זכות הסתייגות.

הי'ר. ח. גרוסמן: אני מציגה את השאלה, להחליט עכשיו להוסיף פסה ביחס לאפשרות של תקנות שיותקנו על ידי שר הבריאות, מה קורה עם תושב, איזה סוג של תושב, ואיזה שיפול, כאשר האיש בחוץ לארץ. איפה נכניס זאת - זו בעיה אחרת.

מר ברק:

היות וגם לשר העבודה חלק בחוק, אם מדובר על תקנות, זה צריך להיות

בהתיעצות עם שר העבודה.

ל: דיציאן:

אני לא רוצה שיהיה כתוב "חוק ביטוח בריאות לפי חוק זה", כל עוד שלא

הגדרנו את השם.

הי ו'ר ח: גרוסמן:

זה פוזררר להיות לפי חוק זה. אני פוזכנה לומר שאנחנו מסכמים שלפי חוק זה, ואיך נקרא לכך, נחליט כאשר נחליט על השם.

בענין התקנות אנחנו מחליטים על הפרוינציק, להוסיף תקנות, באיזה סעיף - נחליט בשלב יותר מאוחר. כאשר נגיע לסעיף 13א אולי נחליט על התקנות.

כמו כן אני מתנגדת לכתוב "עד

מותו".

החלט לקבל את הצעת היושב-ראש

אני מסתייג.

ל: דיציאן:

- הישיבה ננעלה בשעה 13.55 -